

der en meget stærk Kritik fremme, ikke mindst fra Socialdemokratiets Side, en saa stærk Kritik, at vi Konservative overhovedet ikke kunde komme til. Det er derfor ikke saa underligt, at vi nu til en vis Grad maa være det Salt, der krydrer Forhandlingerne.

Den højtærede Minister vilde ikke give mig noget ubetinget Tilsagn om at nedsætte en Kommission til nærmere Overvejelse af de forskellige af mig nævnte Spørgsmaal. Ministeren vilde dog ikke helt afskære Muligheden, idet Ministeren lovede, at hvis der efter dette Lovforslags Behandling, eventuelt Vedtagelse, skulde vise sig at være Spørgsmaal, som trængte til Undersøgelse, saa vilde Ministeren være betænkt paa at nedsætte en Kommission. Jeg tager foreløbig imod dette Tilsagn, men lad os nu forudsætte, at dette Lovforslag — hvad jeg ikke haaber — ikke bliver til Lov i Aar, vilde det saa ikke være rart, om der allerede nu havde været nedsat en Kommission, saaledes at man var kommet saa meget videre med Arbejdet? Hvor optimistisk den højtærede Minister end er med Hensyn til at faa dette Lovforslag igennem i Aar, tror jeg dog paa den anden Side ikke, Ministeren er saa optimistisk, at han tror, det vil blive gennemført netop i den Form, hvori det her er forelagt.

Med Hensyn til de af mig fremførte Spørgsmaal har jeg til Dels faaet Svar. Jeg siger til Dels, fordi det mange Gange gaar saadan under Forhandlinger, at man bliver misforstaaet, og det sker jo ogsaa her, hvor man endda har et skriftligt Referat at holde sig til. Et typisk Eksempel i saa Henseende kan jeg ikke undlade at nævne. Den ærede socialdemokratiske Ordfører (Hans Nielsen) angreb mig stærkt, fordi jeg skulde være imod at forbyde Bankdirektører at have Sæde i andre erhvervsdrivende Selskabers Bestyrelse. Hvis den ærede Ordfører enten havde hørt eller havde læst, hvad jeg sagde, da jeg sidst talte, vilde han have set, at jeg netop erklærer mig for Tilhænger af et saadant Forbud, som jeg karakteriserede som rimeligt og naturligt. Jeg sagde, at jeg havde til Dels faaet besvaret mine Spørgsmaal, men kun til Dels, idet den højtærede Minister med Hensyn til mange af mine Spørgsmaal veg udenom og blot gentog, hvad jeg allerede havde set i Bemærkningerne eller læst i den højtærede Ministers Forelæggelsestale. Jeg tror derfor ikke, det vil kunne være til nogen virkelig Nytte at fortsætte Diskussionen paa denne Basis;

man kunde selvfølgelig i Timevis fortsætte med at tale om Banklov uden i Virkeligheden at komme et Skridt videre. Jeg skal derfor kun hæfte mig ved et Par enkelte Udtalelser af den højtærede Statsminister.

Den højtærede Minister følte sig noget pikeret over mine Udtalelser angaaende Forslaget om, at fremtidig skulde Staten, Ministeren, vælge den ene af de to Bankrevisorer, der forudsættes at være i en Bank. Jeg finder, det er ganske med Urette. Den ærede Minister viste paa dette Punkt en Ømtaalighed, som jeg synes, mine Udtalelser ikke gav Anledning til. Der var ingen Brod deri. Det var en Henpegen paa en faktisk og praktisk Ting, og jeg gav samtidig paa mit Partis Vegne Tilsagn om, at vi gerne vilde naa akkurat det samme Maal, som Ministeren tilsigter, at skærpe Betingelserne for Revisorerne; paa det Punkt vil Ministeren kunne faa os omtrent saa langt, det skal være.

Den højtærede Minister udtalte, at det var urigtigt, hvad jeg havde sagt, at Flertallet af Medlemmerne af Krisefondens Bestyrelse valgtes af Ministeren; Ministeren havde i Virkeligheden kun at vælge 2 af de 9 Medlemmer. Jeg maa sige, at jeg finder, det er en underlig Form for Diskussion, for der staar udtrykkelig i Lovforslaget: „Ministerne for Industri, Handel og Søfart vælger Formanden og de øvrige 4 Medlemmer“. Ganske vist føjes der til: „for de 3 Medlemmers Vedkommende efter Indstilling fra Bankerne“. (*Erhvervsministeren* [Stauning]: Ja). Ja, siger den højtærede Minister, men jeg gad dog nok vide, om den højtærede Minister slavisk vil følge Bankernes Indstilling. Jeg gaar ud fra, at Ministeren vil forlange, at Ministeriet faar et virkeligt Valg, at det ikke er saadan, at Bankerne blot indstiller 3, som Ministeren i givet Fald har at tage. Det tror jeg ikke er Mening; men naar det ikke er Meningen, er det ikke rigtigt i Diskussionen at gøre gældende, at Ministeren kun vælger 2. Faktisk og praktisk vælger Ministeren absolut Flertallet af Krisefondens Medlemmer, rent bortset fra, at Ministeren gennem den parlamentariske Basis, han har, gennem det Valg, der sker fra Rigsdagens Side, yderligere vil kunne sikre sig Flertallet.

Med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelse om Udbyttefordelingens Godkendelse af Bankinspektøren forinden dens Vedtagelse af Generalforsamlingen, maa jeg sige, at jeg egentlig ikke blev meget klogere, end jeg var i Forvejen. Det, der interes-